

(המשך מעמוד 13)

ומתוך אותם בשביל למכור את המתכת, כמו אחרים (הכוונה לאדם קולצר, בעל ספינת-דייג בנמל הקישון). אני גם לא פירקתי אונייה עתיקה רק בשביל להוציא ממנה את כל מסמרי-הנחושת ולמכור אותם ביחד, כשלוש מאות קילו, כנחושת (קיי"מ) עדינות שגם מעשה זה מייחס לאדם קולצר). כל מה שאני מגלה הולך לד"ר אלגביש.

למנהלי אגף-העתיקות בירושלים, לעור מת זאת, דיעה שונה בתכלית על אדיב שהאדה. הם רואים בו שודד-עתיקות מהים, אחד מניירבים, שיש להילחם בו באותם אמצעים מוצעים העומדים לרשות אגף-העתיקות.

תעודת-המפקח שהעניק הד"ר אלגביש לאדיב מעוררת בראשי אגף-העתיקות גיחוך מר. "זה כמו לתת לתחול לשמור על ה"שמנת" הם אומרים.

לדיבריהם, אין לד"ר אלגביש כל אמצע עיבדיקה כדי לוודא שכל מה שאדיב מוציא מהים אכן מגיע למוזיאון, ולא נמכר למישהו אחר.

אנשי האגודה למחקר תתימי יודעים, לטענתם, בבירור, כי מתוך 100 מטבעות כסף אנטיוכוס (ערך כל מטבע 680 לירות) שאדיב העלה בחוף הכרמל, הגיעו למוזיאון און לאמנות עתיקה 30 בלבד, ואילו למוזיאון און הלאומי הימי הגיעו שש מטבעות. השאר נמכרו לאספנים פרטיים. וזו רק דוגמה אחת למאות מיקרים אחרים.

מצב זה נוח עד מאד לאדיב. חלק מהשלל שהוא מעלה מהים הוא זורק כנדבה לגופים מוכרים, ותודות לכך אינו מוטרד. למרבה הגיחוך, הוא אף פועל כנציג ה"חוק".

כדי לשים קץ למצב-עניינים מוזר זה, ביקשו ראשי אגף-העתיקות ממישרת ח"י פה לערוך חיפוש בביתו של אדיב, כדי לברר אם הוא אכן מוסר את כל מימצאיו למוזיאון. יהדות-שטרם ערכה בביתו חיפוש יסודי, ונמצאו מיספר מימצאים ש"הוצאו מהים. נגד אדיב נפתח תיק פלילי, סגן-ניצב חיים פרנקל, ממישרת חיפה, מכיר את התיק היטב. עד שיסתיים המיש"ט אין הוא רוצה להביע דעתו בנושא, אך הוא מביע תמיהה על עצם העובדה ש"ייתכנו הבדלי השקפה כה מהותיים בין אגף-העתיקות לבין ד"ר אלגביש. הוא מו"דע לעובדה שהמישרת יכולה לעשות רק מעט מאד בתחום השוד הימי. לדעתו, ה"אנשים היכולים לתרום רבות לקידום נושא זה הם דווקא הארכיאולוגים, המכירים את הנושא וחיים אותו. הם היו צריכים להת"ארגן, לדרוש סמכויות-פעולה נרחבות הר"בה יותר ורק אחר-כך, כאמצעי אחרון, להיעזר במישרת.

הסיכוי היחידי:

חיסול

אולם, באיזה צד בסיכסוך שבין אגף-העתיקות לבין מנהל המוזיאון ל"אמנות עתיקה תומך סגן-ניצב פרנקל, נ"י תן להבין מתוך דבריו הבאים: "לפני שנה וחצי לערך הרחיבו את נמל חיפה. בעיר החלו להתפשט שמעות ששודדי-עתיקות מצליחים להעלות משם עתיקות יקרות" ערך. הצבתי במקום כמה עשרות שוטי רים.

"כעבור זמן-מה הגיע אלי מידע, ש"ברשות המוזיאון לאמנות עתיקה ארבעים מטבעות שנלקחו מהים, מאזור הנמל, ד"ר אלגביש אמר שהמוזיאון קנה את המטבעות במחיר מוזל, עבור המוזיאון. אנשי אגף-העתיקות התנגדו, וטענו כי מטבעות אלה שייכות לאגף העתיקות. אחרי בירור ה"עניין העברתי את המטבעות, מהמוזיאון לאגף-העתיקות". למרות שנפתח נגדו תיק פל"י, ממשיך אדיב שהאדה להסתובב, כש"בכיסו תעודה המעידה כי הוא משמש כ"מפקח מטעם המוזיאון לשוד עתיקות מהים, רובי שוסמוס ממש"ך לשוד עתיקות מהים, באי"מפיע. כמוהו ונהגות עוד מיספר קבוצות דייגים, המגיחות לפעולתן ממעגרי הסירות בנמל הקישון או נמל עכו. ואילו ביום הראשון בשבוע שעבר חזר ארצה מ"מסע-נופש ממושך בחו"ל דניאל אררה, ו"הוא בוודאי מתכוון לתדש במלוא המרץ, את עיסקי מכירת חפצי-העתיקות שנשדרו מהים.

הסיכוי היחידי הוא, שאותם גופים ממלכ"תיים שפנו אלינו בבקשה לקבל מידע נוסף, שלא פורסם, אכן יקיימו את הבטח"ם ויטפלו בנושא זה במלוא המרץ. ב"מיקרה זה יהיה סיכוי להנחתת מכה קשה על המיסחר בעתיקות השדודות מהים.

(המשך מעמוד 35)

התוקפני ומתצוינות, ולהחזיר לו את מימ"דיו האנושיים". היחסים בין העדות בישראל מעוררים עניין אצל הסופר הערבי. בדרך כלל מצויר היהודי המיורחי כאוהד את הערבים. כך זה אצל סוהייל אידריס (דמות החייל) ואצל אל-שרקאווי (סעד הארון). פרג' מעלה שתי דמויות אפיונריות של מיורחיים: טייס האומר כי הוא מבין לרחשי נפשם של הערבים, ומצדיק את דבקותם באדמה, ו"קצבן המשמיע שיר על הפשעים של ה"אשכנזים.

סופר מצרי אחר, מוחמד אלי-הורייג, מתאר קבוצת חיילים ישראלים, כשהאשכנ"זים בתוכם מתאווים לחסל את כל הערבים, ואילו הספרדים מסתייגים מהם, אך אינם מעזים לומר זאת בפה מלא.

במכונות אל המעצר

רחיק זכת בגישה זו הסופר העירי ראקי דו נון איוב. בסיפורו לאחר החציה, הוא מתאר קבוצת

סופר כנפאני פלאקאט של דוחם

פידאים שחצתה את הירדן, לאחר דיכויים ביד חוסיין בספטמבר 1970. אחד הנמלטים לצד הישראלי פוגש בחייל ממוצא עיראקי, שכבר נודמן לו להתוודע אליו קודם לכן. מסופר כי לאחר פעולת-הבלה מוצלחת ב"שטח ישראל, חזר אותו צעיר אל מעבר לגבול, אך בדרך נתקל בחייל ישראלי פצוע שביקש מים. לשונו הערבית של החייל הפגיעה אותו, והוא שאל אותו למוצאו, תוך הגישו את מימיתו. החייל אמר לו שהוא ממוצא עיראקי, והודה לו על המים. והנה אותו חייל מלווה את הפידיאי ב"מכונית הצבאית אל המעצר. בדרך, הוא מספר לו ולחבריו את קורותיו. הוא היה קומוניסט בעיראק, ישב בכלא ומעולם לא חשב להגר לישראל, אך השילטון ה"מלוכני גירש בעל-כרחו. בישראל הוא חש עצמו זר, הוא מסרב ללמוד עברית, ואינו חדל לראות עצמו עיראקי אמיתי.

"אילו כל הישראלים היו כמוני, ישראל היתה נעלמת מומן", אומר הוא לבני-שיחו, אבל מיספרם של האנשים כמוני אינו עולה על אלף", וכל זה במכונית הצבאית הנוסעת למחנה-המעצר!

המדה עור יותר הוא, שאותו חייל עצמו מצליח לסדר, תוך שבוע ימים, פגישה לידידו הפידיאי עם משה דיין, על הפרק המתאר את הפגישה הזאת, כאשר המארח והאורח לוגימי ויסקי ומתוככים על הזכות על ארץ-ישראל, יפה השתיקה. מכל היצירות האלה, אפשר ללמוד כי הסופרים הערביים טרם הצליחו ליצור דמות ישראלית אמיתית. דבר זה אינו מפתיע, כי אותם סופרים לא הצליחו ליצור דמות פלסטינית אמיתית, וזה נובע מאופי יצי"רתם, שנועדה לשרת מטרות תעמולתיות. דמותה של שרה בסיפורו של ח"א איברהים מסתננים, זו הנותנת מחסה למסתנן הזקן ולבתו מטעמים אנושיים, היא היחידה הראוייה להיקרא ישראלית.

כל מה שכדאי לך לדעת על הגרלת הלוטו

תוכל לקרוא בחוברת החדשה של הלוטו הנמצאת בכל דוכני מפעל הפיס

החלוקה הראשונה 805

על מה הויכוח?

עדיפות לרכב הציבורי - מה פירוש?

בעולם כולו הבינו בשנים האחרונות כי לסינימת עורקי התנועה ברחובות הראשיים יש רק פתרון אחד: מתן עדיפות לרכב הציבורי, המסיע מאות אלפים, ובלעדיות העורקים הראשיים.

המבקר בחו"ל נוכח לדעת כי ברוב הערים הגדולות פונו הרחובות הראשיים לרכב ציבורי, המורשה לספק שירות לציבור הרחב.

העיקובים והשיבושים בהסעת ההמונים הם בגלל אי מתן עדיפויות לרכב הציבורי העשויים להקל על הנוסע ולאפשר זרימת תנועה בעיר הנסתמת. אין דרך אחרת, ואם לא יבוצעו התכניות לאלתר - ייעצרו גלגלי האוטובוסים מעצמם.

מוגש כשירות לציבור ע"י המחלקה ליחסי ציבור של קואופרטיב "דן"